

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון עתרו

ערב שבת קודש פ' נשא, ח' סיון ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ז שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ידי"ע הרה"ת ר' יוסף יצחק ע"ה

בן - יבלחט"א - הרה"ח הרה"ת ר' שלום וזוגתו מרת גיטל שיחיו

איידעלמאן

נפטר בדמי ימיו, בן מ"ו שנה, ביום ועש"ק י"ג סיון ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

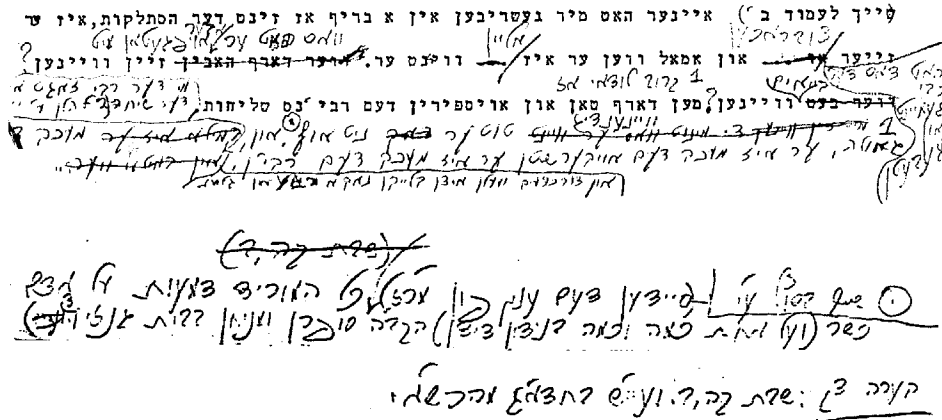
נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

וויינען? מען דארף טאן דעם רבי'נס שליחות!

לפנינו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת יום ב' דחג השבועות ה'שי"ת בענין מילוי השליחות של הרבי (נדפס בשיחות קודש ה'שי"ת (הוצאת תשנ"ח) ע' 77)

פענוח הצילום (התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק באו בהדגשה):

אינער האָט מיר געשריבן אין אַ בריוו אַז זינט דער הסתלקות, איז ער זייער צובראַכען און אַמאַל ווען ער איז אליין וויינט ער. וואָס האָט ער אַבער אויפגעטאַן מיט זיין וויינען? האָט דאָס דער רבי געמיינט און געבעטן ביי אים וויינען? קרוב לודאי אַז וויינענדיג טוט ער ניט אוף, סיידן דעם ענין פון מרז"ל כל המוריד דמעות על אדם כשר (ועל אחת כמה וכמה בנידון דידן) הקב"ה סופרן ומניחן בבית גנזיו³. מען דאַרף טאָן און אויספירן דעם רבי'נס שליחות, און ווי דער רבי זאָגט אין דער שיחה "אויף וואָס וואָרט מען, מען איז דאָך מעכב די גאולה, עס איז שוין ערב שבת נאָך חצות".

במילא איז דורך העדר העבודה איז ער ח"ו מעכב די גאולה, ער איז מעכב דעם אויבערשטן, ער איז מעכב דער רבי'ן און דורך דעם וועלן אידן בלייבן נאָך אַ רגע אין גלות. (הערה 3): שבת קה, ב. ועיי"ש בחדא"ג מהרש"א.

ב"ה

3 דבר מלכות

להרעיש ולהפוך עולמות "ווי וואנט משיח נאו!" / משיחת ש"פ נשא החשמ"ב

9 זמן הגאולה

עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא" / הזמן הנוכחי ופי' השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

להתכונן ל"תורה חדשה" / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

בנוגע למרעישים נגד הצעקה "משיח נאו" / קטעים קצרים ופתומים בעניי גאולה ומשיח

15 כתי"ק - פרסום ראשון

וויינען? מ'דארף טאן דעם רבי'נס שליחות! / צילום מעלה ההגה לשיחת יום ב' דחה"ש הישי"ח

לזכות התמימים השלוחים
לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה
ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
ולזכות רב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' שי ענת**

המדר "כתי"ק - פרסום ראשון" מוקדש
לעילוי נשמת החייל בצבאות השם
דותן ישראל ע"ה בן - יבדלו לחיים טובים ארוכים - **אברהם וסילבי שיחי ואנונו**
נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז - ת. ג. ז. ב. ה.
יה"ד שתיקי ומיד ממש יקווים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
נתרם על-ידי משפחת מיארה שיחי

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': (04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ובנותיהם, "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו" – כל עם ישראל, יחד עם שכינתא בגלותא, עם מלאכי השרת וכו', וכתוצאה מכך נמצאים בגלות בני ישראל שבמשך כל הדורות הקודמים – כי מובן ופשוט שאבא, סבא או אבי זקנו, אפילו אם נמצא במקום הכי טוב, לא יערב לו ("קען אים ניט איינגיין") כאשר רואה את בנו – יהודי, עאכו"כ בן יחיד – נמצא במצב של גלות כבר כמעט 2000 שנה!

וא"כ, במה נחשב כל מה שעשו עד עכשיו? ובפרט שכבר "כלו כל הקיצין" – ואם-כן, מה עושים בגלות? הרי זה דבר מופרך לגמרי!
(תרגום חפשי משיחת יוס ב' דחג השבועות ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

קושיא שאין עלי' תירוץ

כאשר רואים בפועל שעוברי רצונו מצליחים בדרכם, משא"כ אצל בני, עושי רצונו, המצב הוא כו', ובפרט בזמן הגלות, עד לחושך כפול ומכופל דעקבות משיחא, "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" – יש להרעיש על כך בכל התוקף, כמו ששאל משה רבינו היתכן ש"צדיק ורע לו רשע וטוב לו", וכן שאל ירמ' "מדוע דרך רשעים צלחה", וכמו כן שאלו כל הצדיקים בדורות שלאח"ז, כמובא בנוסח הסליחות והקינות וכו', ואין תירוץ על זה!...

בנוגע לעבר – בודאי שאין להרהר אחר מדותיו של הקב"ה, אבל, בנוגע לעתיד – יש לבקש לצעוק ולתבוע "עד מתי"...

ועד"ז בנוגע לכללות ענין הגלות, אשר, גם כאשר מכריזים ש"לא מרצונו גלינו כו' ולא בכחותינו אנו נשוב כו', אבינו מלכנו ית' הגלנו כו'", הרי, בודאי שאין פירוש הדברים שהגלות הוא מצב נעים... עצם העובדה שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה גלה מעל שולחן אביו המלך, דבר הכי מר הוא! ומכיון שכן, יש לצעוק ולתבוע "עד מתי"... ובפרט לאור הכרזת רבותינו נשיאינו "עמדו הכן כולכם", מכיון שלא נשאר כי אם "לצחצח את הכפתורים", ותיכף מיד הולכים לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת יוס ב' דחג השבועות ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור הקודם – "המעשה הוא העיקר" – מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחי

להרעיש ולהפוך עולמות "ווי וואנט משיח נאו"!

יהודים הם מאמינים (בני מאמינים), ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו" ללא שום ספק - אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי' בגלוי! ● לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה - טוען יהודי: "במה אהבתנו"?! לא רואים שום אהבה בגלוי! ● ובמילא זועק והופך עולמות - שמשח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים! ● היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב ד"טוחן בבית האסורים כו" - הרי הוא בן מלך?! ● תרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ב - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

פסוקים אלו בענין אהבה מדברים על ג' בחינות בחסדים: תפארת, נצח והוד (וכנגדם מובאים ג' הפסוקים).

ויש לבאר כמה ענינים בלתי מובנים בזהר זה שלא נתבארו בהערות אממו"ר (בהסתמכו על-כך שיבינו זאת לבד):

(א) תוכן מאמרו של רשב"י הוא: למרות שכתוב "ה' שמעתי שמעך יראתי", אעפ"כ "אנן – בחביבותא תליא מלתא", זאת-אומרת – שאצלנו ("אנן") יהי' רק ענין האהבה (חביבותא) ולא ענין היראה.

ולכאורה, כשם שהפסוק (שרשב"י שוללו בנוגע ל"אנן") "ה' שמעתי שמעך יראתי" מדבר על יראת האדם מה', כך גם הענין ד"חביבותא", האהבה שנדרשת, היתה צריכה להיות אהבת האדם לה' – אבל בפועל רואים,

א. בהערות אממו"ר¹ על הזהר² בפרשתינו, מבאר את הזהר שאומרים בתיקון ליל שבועות וקשור למתן תורה:

"חדי רבי שמעון ואמר, ה' שמעתי שמעך יראתי³ [פסוק שנאמר בהפטורה דחג השבועות]. אמר, התם יאות הוה למהוי דחל, אנן בחביבותא תליא מלתא, דכתיב⁴ ואהבת את ה' אלקיך, וכתיב⁵ מאהבת ה' אתכם, וכתיב⁶ אהבתי אתכם אמר ה'".

מבאר אממו"ר בהערותיו, ששלושת

(1) לקוטי לוי"צ לזח"ג ס"ע שנה ואילך.
(2) אד"ר – ח"ג קכת, א.
(3) חבקוק ג, ב.
(4) דברים ו, ה.
(5) ואתחנן ז, ח.
(6) מלאכי א, ב.

”בחביבותא”. וכפי שרואים בפועל, שדוקא כאשר ישנה אהבה בין האדם לזולתו הוא מגלה לו דברים שמונחים בפנימיות לבבו¹², ועד”ז בנדון-דידן – ע”י ענין החביבות והאהבה נפעל גילוי רזי תורה ע”י רשב”י, שבהעדר אהבה זו היו נמצאים בפנימיות ובהעלם.

ולכן רשב”י מדגיש דוקא כאן את ענין האהבה (ולא יראה), משום שה”מלתא” הפרטית בנדון זה – גילוי רזי תורה – תלוי דוקא בענין האהבה (”בחביבותא תליא”).

ועל-דרך הענין ד”ברכנו אבינו”¹³ שנפעל דוקא על-ידי ”כולנו כאחד”¹³ – אהבת ישראל; ועד”ז כשצריך להיות גילוי רזי תורה הרי זה נפעל ע”י ”כולנו כאחד”, בדרך חיבה ואהבה ביניהם, שאזי ניתוסף גם בה”ברכנו אבינו”, היינו אהבת ה’ לישראל, ובמילא הזמן אז יותר מתאים לגילוי רזי תורה.

ג. וכיון שעבור ה”מלתא” – גילוי רזי תורה, דרוש להיות ”אנן בחביבותא” – ענין האהבה בין בני ישראל בתכלית השלימות, מביא ע”כ רשב”י שלשה פסוקים – ”ואהבת את ה’ אלקיך”, ”מאהבת ה’ אתכם” ו”אהבתי אתכם וגו’” – כי ע”י ישנה אהבת ישראל בשלימות:

כאשר היהודי פועל ע”י עבודתו הוא שתהי’ לו אהבת ה’ – ”ואהבת את ה’ אלקיך” (הפסוק הראשון שמביא רשב”י) – הרי הקב”ה מתנהג ”מדה כנגד מדה”¹⁴ ואהוב את ישראל כמ”ש ”מאהבת ה’ אתכם” ו”אהבתי אתכם וגו’” – וכיון שהיהודי אוהב מה שהאוהב אוהב¹⁵, והאוהב (הקב”ה) אוהב את

שרק הפסוק הראשון שמביא רשב”י – ”ואהבת את ה’ אלקיך” – מדבר על אהבת האדם לה’, משא”כ שני הפסוקים האחרים – ”מאהבת ה’ אתכם” ו”אהבתי אתכם וגו’” – מדברים על אהבת הקב”ה לבני ישראל!?

ב) ”קלאָץ קשיא”: איך יתכן שרשב”י בא ושוכלל יראה זו באומרו ”אנן בחביבותא תליא מלתא”? הרי ה’ שמעתי שמעך יראתי” הוא פסוק בתורה, ו”התורה היא נצחית”⁷, ובפרט שהנביא חבוקק אמר זאת וחוזרים על-כך בכל שנה בהפטורה דחג השבועות,

זאת בנוסף לכך שיראת ה’ היא מצוה בתורה ודבר המוכרח בעבודת ה’, ומקרא מלא דיבר הכתוב⁸: ”את ה’ אלקיך תירא”, ובפרט – כמבואר בתניא⁹ – ששלימות העבודה היא יראה, וכידוע שאהבה ויראה (דחילו ורחימו) הן ”תרין גדיפין” שעל-ידם מתעלים בהעבודה דתורה ומצוות¹⁰, ויראה היא גם השרש לכל מצות לא תעשה¹¹ וכו’ וכו’ עם עוד כמה ראיות על הכרח ענין היראה;

ואם-כן, כיצד שוללים את העבודה מתוך יראה ואומרים ש”אנן בחביבותא תליא מלתא”?

ג) מהי ההוראה מזהר זה בעבודת האדם?

ב. ויש לומר בדרך אפשר, שהביאור לזה שרשב”י שולל כאן את ענין היראה ומדגיש את ענין האהבה – טמון במילים (”אנן בחביבותא) תליא מלתא”:

ה”מלתא” שמדובר עליו כאן – הוא ענין גילוי רזי תורה (ע”י רשב”י); וזאת אומר רשב”י: ה”מלתא” (גילוי רזי תורה), תלוי דוקא בענין החביבות והאהבה –

(7) תניא רפי”ז.

(8) ואתחנן ו, יג. עקב י, כ.

(9) פמ”א.

(10) תקו”ז ת”י (כה, ב). תניא פ”מ.

(11) תניא רפ”ד.

(12) ראה אגה”ק סט”ו – קב, סע”ב ואילך.

(13) ברכת ”שים שלום” (בתפלת העמידה). וראה תניא פל”ב.

(14) פס”ז (לקח טוב) עה”פ שמות ו, ג. וראה סוטה ט, ב.

(15) ”היום יום” כ”ח ניסן. ”התמים” חוברת ד’ ע’ מה

אלו המרעישים נגד הצעקה ”משיח נאו” כנראה לא למדו תהילים כלל.

[.] היות שנמצאים בגלות, וישנו מקום לכך שגוים ישאלו ”כל היום אי’ אלקיך”, כתוצאה מזה עלול לקרות שגם יהודים ישאלו מדוע צריכים לצעוק ”לישועתך קוינו – כל היום” ולצעוק כל היום ”ווי וואַנט משיח נאו”!

וטוענים שזה ענין של ליובאוויטש!

– ליובאוויטש אינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך; אבל אין לטעות ולחשוב שזה ענין של ליובאוויטש, ונוסף לכך גם להיות מונחים בטעות! הרי טעות כזו היא אינה בערך כלל לאדם שלומד חומש ויודע את פירוש המלות בסידור ”את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח” ו”תחזינה עינינו כו”” – לאדם כזה בודאי אין צורך להסביר שצריכים לצעוק ”ווי וואַנט משיח נאו”!

בשלמא שהצעקה תהי’ ”כאיל תערוג על אפיקי מים” – לכך יש לדעת קודם מ”ש בספר תהלים של דוד המלך, צריכים רצון לומר תהילים ולהבין את פירוש המלות, ואלו המרעישים נגד הצעקה ”משיח נאו” כנראה לא למדו תהילים כלל!...

אבל (כדי לצעוק ”משיח נאו”) אין צורך להגיע לתהילים – כיון שזה כתוב מפורש בסידור, כנ”ל.

(משיחת יום ב’ דחג השבועות ה’תשמ”ה - בלתי מוגה)

במה נחשב כל מה שעשו עד עכשיו!?

[.] בנוגע לבעל-הבית בשר ודם, חל החיוב אמנם רק על מזונו של הפועל ולא על לבושו וביתו, משא”כ הקב”ה, כיון שמדובר על בני ישראל – מובן במכל-שכן וקל-וחומר מבעל-הבית בשר ודם – שעליו לתת להם את כל הענינים בתכלית השלימות ובתכלית העונג, והקב”ה אכן נותן לבני ישראל מזונות, לבושים, בתים, כרם, שדה ואשה כשרה [כל שלשת הענינים המדוברים לעיל].

ואעפ”כ רואים שהגלות נמשכת (”ציט זיך”) למעלה מ-1900 שנה ואין פוצה פה ומצפצף! אמנם מפעם לפעם יוצאים בצעקה ושירה וקוראים פרק תהילים – אך במה נחשב הוא לגבי מה שבני ישראל מתגוללים (”דרייען זיך”) יותר מ-1900 שנה בגלות, הם ובניהם

להתכונן ל"תורה חדשה"

והמעשה הוא העיקר¹:

כיון שיום השבת שלאחרי זמן מתן תורה, פרשת נשא, דשנת אראנו נפלאות, הוא הזמן הכי מוכשר ומסוגל להתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא" – מובן שההוראה למעשה בפועל שהזמן גרמא היא בהכנה (מעין ודוגמא ומביאה בפועל ממש) לקיום היעוד "תורה חדשה מאתי תצא".

ובפשטות – התחדשות והוספה בלימוד התורה מתוך חיות ותענוג עד שמחדש חידושים בתורה, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע להפעולה על הזולת, "העמידו תלמידים הרבה", כידוע ש"כל איש ישראל יכול לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש בתורה, הן באגדות הן בנגלה הן בנסתר, כפי בחי' שורש נשמתו, ומחוייב בדבר"², כולל ובמיוחד – התחדשות והוספה בלימוד והפצת פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות, מעין ודוגמא ו"טעימה" מתורתו של משיח ("טועמי' חיים זכו"³), שלכן עי"ז מזרזים וממהרים ופועלים ביאת דוד מלכא משיחא⁴.

וכדאי ונכון ביותר שכאו"א יקבל על עצמו שנוסף על אמירת פרקי אבות ("מילי דחסידותא"⁵) בכל שבת משבתות הקיץ, יוסיף וילמד בעיון משנה אחת (לכל הפחות) עם הפירושים דמפרשי המשנה, כל חד לפום שיעורא דילי'.

ויה"ר שמהדיבור וקבלת החלטה טובה בהנ"ל נבוא תיכף ומיד להתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ו"משה (ש"קיבל תורה מסיני") ואהרן (שידליק המנורה בבית המקדש) עמהם", והבעש"ט וכל רבותינו נשיאינו עד לכ"ק מו"ח אדמור"ר עמהם⁶, ביחד עם כל צדיקי ונשיאי ישראל וכל בני ישראל ("ועמך כולם צדיקים") בדורות שלפני-זה, ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁷, ביחד עם כל בני ישראל שבדורנו זה, נשמות בגופים ללא הפסק בינתיים,

וכולם יחדיו שומעים ה"תורה חדשה (ש)מאתי תצא", בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, בבית המקדש ובקדש הקדשים – "מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים"⁸.

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד, "מיד" ר"ת משה ישראל (הבעש"ט, שכשיפוצו מעינותיו חוצה קא אתי מר) דוד מלכא משיחא, וכפשוטו ממש, באופן של ממשות, למטה מעשרה טפחים, ממש ממש.

(משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תנש"א - מוגה)

ישראל (כמ"ש בשני הפסוקים האחרים שמביא רשב"י), לכן גם היהודי אוהב את ישראל בשלימות.

ונמצא, שעל-ידי עבודת האדם באהבת ה', הוא מגיע גם לאהבת ישראל בשלימות (בתור חלק מעבודתו באהבת ה').

וכמבואר בתניא פרק לב, אשר ענין אהבת ישראל נפעל ע"י הידיעה וההתבוננות בזה ש"מי יודע גדולתו ומעלתו בשרשן ומקורן באלקים חיים, בשגם שכולן מתאימות ואב א' לכולנה ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש כו".

ועפ"ז מובן, שכל ג' הפסוקים (המדברים על אהבה) קשורים בעבודת ישראל למטה (בנדוד¹⁷), מאחר שמטרת שלשתם לגרום ולהביא את ענין אהבת ישראל, כנ"ל.

ויש לומר, שג' אהבות אלו (בג' הפסוקים) הם על-דרך ג' העטרות שמובאים במדרש¹⁶ (כמדובר בהמאמר¹⁷) – "משל למלך שבני המדינה עטרו לו ג' עטרות, מה עשה המלך נתן בראשו אחת ושתיים בראשם של בניו כו":

"ואהבת את ה' אלקיך" הוא ע"ד העטרה שנתן המלך בראשו, והפסוקים "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'" הם ע"ד ב' העטרות שנתן המלך בראשם של בניו. וכשם שכל ג' עטרות הנ"ל עטרו בני ישראל (ע"ד "מט"ט קושר כתרם כו"¹⁸), עד"ז כל ג' האהבות קשורות לעבודת בניו למטה, כנ"ל.

ד. מאחר שרשב"י מביא ב' פסוקים אודות אהבת הקב"ה לישראל – "מאהבת ה' אתכם"

(קפח, א). וראה סה"ש הש"ת ע' 2 ואילך. וראה שיחת ל"ג בעומר תשמ"ב ס"ד (בהנחה ש"ל ע"י יועד הנחות התמימים").

16) ויק"ד פכ"ד, ח.

17) המאמר (כעין שיחה) שנאמר בהתוועדות זו (ד"ה צאינה וראינה).

18) ראה הערה בסה"מ תש"ד ע' 111.

ו"אהבתי אתכם וגו'", מובן ששני פסוקים אלו מבטאים שתי דרגות באהבת הקב"ה לבני ישראל.

ויש לומר הביאור בזה:

הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מופיע בפ' ואתחנן, כאשר בני עמדו להכנס לארץ ישראל, "ארץ טובה ורחבה"¹⁹ באותות ומופתים וכו', דהיינו, שאהבת הקב"ה לבני"ה יתה אז באופן גלוי עם חסדים מגולים.

ואם-כן, הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מדבר על אהבה גלוי' וחסדים מגולים של הקב"ה לבני ישראל.

משא"כ הכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'" נאמר במלאכי לאחר חורבן בית ראשון, כאשר אהבת ה' לישראל היתה בהעלם.

וכמוכח משאלת בני בהמשך (לדברי הקב"ה "אהבתי אתכם"): "במה אהבתנו הלא אח עשו ליעקב? והקב"ה עונה²⁰ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי".

מזה גופא ששואלים "במה אהבתנו" וזקוקים להגיע לתירוץ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" – מובן שאהבת הקב"ה אינה בגלוי, כי אם מדובר באהבה גלוי' – מדוע שואלים "במה אהבתנו", ולשם מה צריכים להגיע למענה ד"ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי"?! באם בני ישראל נמצאים בארץ טובה ורחבה, והגויים הם אלו שסובלים ("ווערן אויסגעריסן") – אין צורך לשאול "במה אהבתנו", ולא זקוקים לראיות על אהבת הקב"ה לישראל ("ואוהב את יעקב וגו").

אלא שבני ישראל נמצאים במצב ד"גלינו מארצנו²¹, לא רואים את אהבת ה' לישראל באופן גלוי, ואדרבה כו' – לכן טוענים בני

19) שמות ג, ח.

20) מלאכי שם, ב-ג.

21) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

1) אבות פ"א מ"ז (בגימט' טוב) - שלומדים בשבת

2) תניא אגה"ק סכ"ו (קמה, א).

3) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.

4) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחילתו.

5) ראה ב"ק ל, א.

6) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד - פסחים קיד, סע"ב.

7) ישע"י כו, יט.

8) סיום וחזרת פרשתנו.

ישראל: "במה אהבתנו"?

אמנם יהודים הם מאמינים (בני מאמינים)²², ולכן מאמינים ש'ואוהב את יעקב גו' ללא שום ספק – אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי' בגלוי! ה. כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ²³

[בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר על-כך אדמו"ר המהר"ש:]: רוצים וצריכים ("מ'וויל און מ'דארף האָבן") ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים!

כלומר, ללא הבט ע"כ שנדפס הלקוטי תורה [ידוע מה שאמר הרבי (מהורש"ב) נ"ע²⁴, שכאשר יושב בחדרו ולומד לקוטי תורה הוא מרגיש עצמות ומהות, "ידעתיו²⁵ הייתי²⁶"], אעפ"כ זה לא מספיק, אלא צריכים ותובעים ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים **באופן גלוי!**

ובפרט לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה – טוען יהודי: "במה אהבתנו"? לא רואים שום אהבה בגלוי!

ובמילא זועק היהודי והופך עולמות ("קערט וועלטן") – שמשיח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים!

היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב

ד"טוחן בבית האסורים כו"²⁷ – הרי הוא בן מלך?!

אפילו כשמדובר על עבד, מחוייב אדונו לספק לו כל צרכיו²⁸; אבל אתה (הקב"ה) בחרת לך עבד כזה שהוא בן מלך²⁹ – שהרי כל יהודי הוא בנו של הקב"ה, ויתירה מזו, התורה אומרת שכל ישראל **מלכים** הם³⁰ – וא"כ עליך לשלם לו בהתאם לכך.

ובפועל, לא רק שלא משלמים לו באופן גלוי, אלא עוד בני ישראל נמצאים **בגלות!**

לאחרי כל השנים שעברו בגלות, בודאי כבר הגיע הזמן שאהבת הקב"ה לישראל תהי' בגלוי!

ולכן כאמור, כל זמן שנמצאים עדיין בגלות צריכים להתפלל, לתבוע, להרעיש בעולם ולהסעיר עולמות ("אויפשטורעמען וועלטן") – **זווי וואַנט משיח נאו!**

וכפי הדין³¹, שכאשר חסר ליהודי משהו עליו להתפלל לה' ולבקש שימלא חסרונו.

ו. ישנם כאלו המתלבשים ב"איצטלא של יראת שמים", ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלהם לבקש ולתבוע מהקב"ה...

מה זאת-אומרת ש"זה לא הסדר שלהם"? – הרי זה לא ענין של סדר או לא סדר, מדובר במצות עשה מן התורה שכאשר ליהודי חסר דבר מסויים, ועאכו"כ כאשר מדובר על חסרון הגאולה – עליו להתפלל להקב"ה ולבקש שימלא חסרונו.

אמנם יש לעשות זאת "שלא על מנת לקבל פרס"³², אבל הא גופא רצונו של הקב"ה

27) תניא פל"א (מ, ס"ע"א ואילך).

28) קידושין כב, א.

29) ראה ברכות פ"א מ"ב. וראה גם משנה ב"מ רפ"ז.

30) תקו"ז בהקדמה (א, ב).

31) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א. וראה שהמ"צ

הצ"צ קטו, א. וראה שהמ"מ תקס"ד ס"ע קו ואילך.

32) אבות פ"א מ"ג.

דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר²⁶ כוסי רוי', בגימטריא הכי הוי²⁷. (משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תנש"א - מוגה)

26) תהלים כג, ה.

27) ובהמשך לזה (לאחרי תפלת ערבית, הבדלה וחלוקת כוס של ברכה) - קידוש לבנה, "שהם עתידים במקומו. ועוד).

להתחדש כמותה" (סנהדרין מב, א) בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא; וסעודת מלוה מלכה - "סעודתא דדוד מלכא משיחא" (סידור האריז"ל במקומו. ועוד).

היתה יולדת בצער תלד בריוח

ונקתה ונזרעה זרע: אם היפה יולדת כצעק תלד כליות, אם היפה וולדת שחורים יולדת לכנים (פרש"י פרשתנו ה, כח).

כאשר הקב"ה רואה שאצל יהודי "נכנס בו רוח שטות"¹ והוא מתנהג שלא כדבעי – אז מצד **גודל אהבתו** לבני ישראל, הולך הקב"ה ונלחם בעצמו ("איש מלחמה"²) עם הדבר רע בכדי לבטל את הרע!

כמבואר בסעיף כ"ב באגה"ק המשל של "מלך גדול ונורא הרוחץ בכבודו ובעצמו צואת בנו יחידו **מרוב אהבתו**".

וסוף-סוף הקב"ה משיג זאת, ו"בודאי סופו לעשות תשובה כו' כי לא ידח ממנו נדח"³, ולא רק שמתבטל הענין בלתי רצוי, אלא אדרבה: נפעל עילוי – ונקתה ונזרעה זרע", כפרש"י: "אם היתה יולדת בצער תלד בריוח, אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים",

שבמקום שחרות (חושך) הגלות ("יולדת שחורים"), כדברי חז"ל⁴ "אחשוורוש . . . שהושחרו פניהם של ישראל בימיו כשולי קדרה" – זה הופך להיות "יולדת לבנים"; ובמקום הצער של חבלי משיח (חבלי לידה, "יולדת בצער") – נהי' "יולדת **בריוח**",

במכ"ש ממה שהי' עוד בגלות מצרים – שעוד בהיותם בגלות מצרים ובבית מצרי אזי "לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"⁵, האור הלך יחד איתם (כמבואר במדחז"ל⁶), עאכו"כ בגלות זה האחרון, כשכבר "כלו כל הקיצין"⁷ ומסתובבים בגלות ואין מה לעשות (כיון ש"כלו כל הקיצין"...) .

עד שישנם המשכנעים את עצמם, שטוב להם בגלות וזהו המקום שלהם, רחמנא ליצלן.

יש לדעת – שלא יכול להיות טוב בגלות, כיון שמקומו האמיתי של בן הוא – סמוך על שולחן אביו, ועוד יותר – באופן שיש לו "סעודת שלמה בשעתו"⁸, וכפי שהי' עוד לפני⁹ (בגלות מצרים) – "ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם", עאכו"כ עכשיו כשכבר "כלו כל **הקיצין**", שכל רגע נוסף לאחרי ש"כלו" שוה ליותר משעה לפני ש"כלו", כמובן בפשטות.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

1) סוטה ג, א. וראה פרש"י פרשתנו ה, יב. 5) בא י, כג.

2) בשלח טו, ג.

6) ראה תנחומא וארא יד (בסופו). בא ג. ועוד. וראה

3) ע"פ ש"ב יד, יד. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד

4) תנ"ך, תנ"ך ספ"ט.

7) סנהדרין צז, ב.

8) משנה בבא מציעא רפ"ז.

9) אסת"ר רפ"א. ועוד.

"הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכס", ש"עצרת . . הוא זמן המוכשר לעת רצון להתפלל לקרב קץ הגאולה . . דבעינן לשון אם תבעינן בעו, והוא לשון תפלה ובקשה, נמי לכס גימטריא¹⁴ קץ, היינו, שאז זמן המוכשר להתפלל שיתקרב קץ הגאולה, "קץ הימים" וקץ הימין¹⁵, ובעמדנו בשבת שלאחרי ה"קץ" דעצרת, שבת פרשת נשא, "נשא" (ר"ת שנת אראנו נפלאות) שב"תנשא" – ה"ז הזמן הכי מוכשר להחידוש ד"תורה חדשה מאתי תצא", ו"השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה" – לא רק בלשון עתיד אלא בלשון הווה, ועד שברגע שלאח"ז נעשה כבר בלשון עבר, כיון ש"הנה זה בא", וכבר בא.

[הדגשה יתירה בענין זה – בעריכת התוועדות¹⁶ מיוחדת (שלא ע"ד הרגיל) דכו"כ מישראל בזמן "רעוא דרעיון", השייך ביותר לגאולה האמיתית והשלימה¹⁷ (כנ"ל סי"ב^{17*}), ובאופן של סעודה ממש, ובברכת המזון¹⁸ (אפילו על אכילה שאין בה שיעור שביעה¹⁹) על "כוס של ברכה"²⁰, שקשור עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפי שמצינו בגמרא²¹ בנוגע לכוס של ברכה בסיום הסעודה דלעתיד לבוא²²: "נותנין²³ לו לאברהם אבינו כוס של ברכה לברך, ואומר להן איני מברך וכו', אומר לו לדוד טול וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁴ כוס ישועות אשר ובשם ה' אקרא", "כסא²⁵ דוד לעלמא

14) א' מאופנה הלימוד בתורה, כפי שמצינו בדין נזירות שבפרשתנו ש"סתם נזירות ל' יום . . אמר קרא קדוש יהי, יהי בגימטריא תלתין הוו" (נזיר ה, א).
15) ראה אוה"ת ר"פ מקץ. וש"נ.

16) כידוע ה"פתקא אשר משמי שמיא נחיתא" בגודל מעלתה של התוועדות חסידית, שבכחה לפעול יותר מפעולתו של מלאך מיכאל שרם של ישראל (אג"ק אדמו"ר מהורי"צ ח"ג ע' תיג).
17) ולהעיר מהשייכות למזמור צדי"ק בתהלים (המזמור דשנה זו), שסימו וחותמו "יהי נועם גו" ומעשה ידינו כוננהו" (שתוכנו והצורה השכינה במשכן, ועד לתכלית השלימות שבוה בביהמ"ק השלישי - ש"נועם" הו"ע התענוג (רעוא דרעיון), שאין למעלה ממנו, ונמשך וחודר עד למטה ב"מעשה ידינו".

17*) הערת המו"ל: בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 4-593
18) לאחר הקדמת ניגוני רבותינו נשיאינו (נשיאי תורת החסידות שעל ידי הפצתה הוציא אתי מר דא מלכא משיחא) – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, הצמח-צדק*, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר מהורש"ב וכ"מ מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו* – תשעה*** ניגונים שבהם מסיימים קץ הגלות, ובאים

(*) שבי שמוותיו - "צמח" ו"צדק" (בגימטריא מנחם מענדל) הם שמוותיו של המלך המשיח.
(**) שבי שמוותיו - "יוסף" ו"יצחק" - קטורים עם הגאולה.
(***) ששת הניגונים של נשיאי חב"ד, מאדמו"ר הזקן עד אדמו"ר מהורי"צ, וניגון שלש תנועות (דהבעש"ט, המגיד ואדמו"ר הזקן) שחוטט לג' ניגונים (המו"ל).
(*) אב"ל מנהג העולם שלא לברך על הכוס כלל ביחיד, ונסח מנהג זה ע"ד הקבלה" (שם).
(**) אזלי י"ל אורתות קץ" - "באחרית הימים".

– שכאשר יהודי נמצא בגלות עליו לבקש את משיח צדקנו, ובמילא יש לבקש זאת כי הקב"ה כך רוצה, והרי זה "שלא על מנת לקבל פרס" [וכמשנ"ת בשיחות שלפנ"ז בארוכה³³].

ולכן, בכל תפלה ותפלה ובכל יום ויום – הן בימות החול והן בשבת ויום טוב, ואפילו בזמן ד"רעוא דרעיון" – אומר כל יהודי לאחר הקדמת ג' ברכות הראשונות וכו': "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!"

ולאחרי "מודים" וברכת "שים שלום" (ענין המשכת השלום למטה מעשרה טפחים) אומרים: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך!"

ונוסף לזה – הרי "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו" נכתב במסכת אבות³⁴ ונכלל בגדר "דבר משנה", וידוע ש"טעה בדבר משנה חוזר³⁵ כיון שמלכתחילה אי אפשר לטעות בדבר משנה.

ז. ונחזור לענייננו:

הטעם לזה שרשב"י מביא שלשה פסוקים לענין "אנן בחביבותא תליא מלתא" (ה"מלתא" דגילוי רזי תורה) – מכיון ששלימות הענין דאהבת ישראל מתגלה דוקא ע"י שלשת האהבות (שכולן קשורות לעבודת האדם, כנ"ל³⁶), וכדלקמן.

תחילה מובא הפסוק "ואהבת את ה' אלקיך", אח"כ הפסוק "מאהבת ה' אתכם" המדבר על אהבה גלויה וחסדים מגולים (מהקב"ה לבני), ולאחר-מכן הפסוק "אהבתי אתכם וגו'" המדבר על אהבה בהעלם וחסדים מכוסים, אהבת הקב"ה לבני ישראל בזמן הגלות וכו'.

33) ס"ג ואילך (בהנחה ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים").

34) פ"ה מ"כ.

35) כתובות פד, ב. טושו"ע חו"מ רסכ"ה.

36) ס"ג.

והנה, בפסוק האחרון ("אהבתי אתכם וגו'") ישנה מעלה לגבי הפסוק "מאהבת ה' אתכם" (אהבה גלויה), כי אהבה מכוסה מגיעה לדרגות הכי תחתונות במצב של גלות, משא"כ בפסוק "מאהבת ה' אתכם" מדובר על אהבה בזמן שבני ישראל עומדים להכנס ל"ארץ טובה ורחבה" עם מופתים וכו' [ואין היא מגיעה לדרגות הכי תחתונות].

אמנם בפרטיות, גם בזמן שבני היו במדבר ה' הענין ד"אהבתי אתכם וגו'" (בדקות), היינו, אהבת ה' לישראל באופן מכוסה. וכמבואר במדרישי חז"ל³⁷ שג' ימים לאחר מתן-תורה יכלו בני ישראל להכנס לארץ טובה ורחבה, ואילו זכו היתה באה אז הגאולה האמיתית והשלימה³⁸; אלא שאירע מה שאירע, והי' החטא וכו' שהביא להארכת זמן בני ישראל במדבר ארבעים שנה – ואכן ה' אז מעין הענין ד"אהבתי אתכם וגו'", אהבת הקב"ה לישראל בזמן בלתי רצוי.

אבל, בסיום הארבעים שנה ה' הענין ד"מאהבת ה' אתכם" – כניסה ל"ארץ טובה ורחבה" וכו'.

ומכך מובן במל-שכן וקל-וחומר בנוגע לגלות הנוכחית שנמשכת כבר למעלה מ-1900 שנה – שבודאי כבר צריכה לבוא הגאולה!

ח. ויה"ר שאכן תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, בגלוי ובאופן ד"מיד הן נגאלין³⁹, תיכף ומיד.

וכנזכר לעיל⁴⁰ פתגמו של אדמו"ר המהר"ש שרוצים וצריכים את ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים –

37) ספרי דברים א, ב. רש"י בהעלותך י, כט. שם, לג. ועוד.

38) ראה שמו"ר רפ"ב. זח"ג רכא, א. ועוד.

39) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

40) ריש ס"ה.

והרי אדמו"ר המהר"ש בודאי ישיג ויפעל ("אויספירן") זאת, ותהי' ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, באופן ד"מלכתחילה אריבער", והכל יהי' מתוך שלום, עונג ושמחה!

יחד עם שלימות העם – השלימות של כל יהודי ושל כל היהודים, שלימות התורה, ושלימות הארץ – ארץ ישראל לגבולותי, "ארץ טובה ורחבה" – "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"⁴¹, כולל ארץ קיני קניזי וקדמוני⁴². ובעבודת האדם – עבודת המוחין, כמבואר בדושים של אדמו"ר האמצעי⁴³ (כמוזכר בהתוועדות הקודמת⁴⁴).

(41) שופטים יט, ח.

(42) רש"י שם.

(43) ד"ה אל תצר את מואב (ע' 6 ואילך).

(44) אור לי"ב סיון – במאמר ד"ה וידבר אלקים גו'.

(45) הושע ו, ב.

(46) נסמן בלקו"ש חי"א ע' 8 הע' 3.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
ולזכות כל משפחתם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די:
אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בת'ה רות בת שרה - לזרעא חי' וקיימא
רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה בת מינדל - לזיווג הגון
דוד יעקב בן מינדל - לרפואה שלימה בגשמיית וברוחניות ולזיווג הגון

המדור הבא – "זמן הגאולה" – מוקדש

לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
ולזכות זוג' – תבלחט"א – מרת חי' רחל בת שפרינצא שנאל
ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' – לשנת הצלחה בלימוד ודרכי החסידות מתוך בריאות נכונה
ולזכות צבי בן חי' רחל – לרפואה שלימה וקרובה
ולזכות כל בני משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא"

א. ובכל זה ניתוסף עילוי מיוחד והדגשה מיוחדת בשבת שלאחרי מ"ת, שבת פרשת נשא, בשנה זו:

ובהקדים המדובר כמ"פ שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות אחרית הימים (נוסף על ההודעה הכללית בזמן הגמרא ש"כלו כל הקיצין"¹), דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כפי שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – בקשר ובשייכות להכרזתו הידועה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"² – שבימיו (לפני עשרות שנים) סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים"³ ולעמוד הכן לקבלת פני משיח צדקנו⁴, ועאכו"כ לאחרי ריבוי העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מאז ועד עתה, כולל ובמיוחד השלימות דארבעים שנה (לאחרי הסתלקותו) ש"קאי איניש אדעתי דרבי"⁵, "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁶ – בודאי ובודאי שסיימו גם "לצחצח הכפתורים", ועומדים הכן לקבלת פני משיח צדקנו.

וענין זה מודגש ביותר וביותר בשנה זו – שנת ה'תנש"א, שסימנה מרומז בפסוק⁷ "תנשא מלכותו" (דקאי על דוד ושלמה⁸, שמלך המשיח הוא מזרעם⁹) בכל העולם כולו, והר"ת שלה "הי' תהי' שנת אראנו נפלאות", "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁰ – מתחיל מה"נפלאות" שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, "אראנו") בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם נתקיימו דברי הילקוט שמעוני¹¹: "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם. הגיע זמן גאולתכם", ומאז (ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה) עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא ("הנה זה בא")". ומשמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

ובפרט בעמדנו בזמן מ"ת וימי התשלומין שלו, כדאיתא בספרים¹² בהרמז במארוז¹³

(8) פרש"י עה"פ.

(9) סהמ"צ להרמב"ם מל"ת שסב. פיה"מ ר"פ חלק יסוד הי"ב. אגרת תימן.

(10) מיכה ז, טו.

(11) ישע"י רמז תצט.

(12) ספר מאמר מרדכי עמ"ס פסחים להרה"צ כו' הר"ד מרדכי מנדבורנא (סיגעט, תר"ס).

(13) פסחים סח, ב.

(1) סנהדרין צז, ב.

(2) "קול קורא" בהקריאה והקדושה דשנת תש"א-ג (אג"ק שלו ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך). ועוד.

(3) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(4) ראה "היום יום" ט"ז טבת. ובכ"מ.

(5) ע"ז ה, רע"ב.

(6) תבוא כט, ג.

(7) בלק כד, ז.